

"M'agraden els directores espanyols"

Autor de films com 'París, Texas' o 'Cielo sobre Berlín', Wim Wenders és un dels homes clau del cinema alemany. Encara que ha acabat sucumbint als tentacles de Hollywood, té temps de produir pel·lícules de nousvinguts com 'Go for Gold' de Lucien Segura.

El misticisme de París va il·luminar-li el camí per les ombres encisadores del cinema. La seva educació i la seva intel·ligència el van convertir, amb Fassbinder, Werner, Schroeter i Herzog, en un dels homes claus de la pantalla alemanya. Independent i compromès amb el que fa, Wim Wenders admet que el cinema és un instrument del diable perquè comunica violència i menyspreu. Però amb els seus films ha fet un pacte amb el cel.

L'espectador participa del viatge que veu a la pantalla, se sent atret per una realitat àmpliament polititzada. *París, Texas*, *Cielo sobre Berlín* o *En el curso del tiempo* corroboren aquest esperit independent tot i que el seu director hagi acabat sucumbint als cobejosos tentacles d'aquest animal anomenat Hollywood. Però abans de deixar-se enverinar completament, Wenders ajuda amics seus produint la seva primera pel·lícula. Lucien Segura i el seu *Go for Gold* han estat beneficiats per la mà d'un dels realitzadors alemanys més importants de les últimes dècades.

—*Què li atrau del cinema espanyol com perquè es decideixi a produir tantes pel·lícules?*

—Bé... la veritat és que no ho sé realment. M'agraden moltíssim

els directores espanyols, potser la raó és la gran afinitat que tinc amb ells. Sí, sí, aquesta és la raó, perquè mai he fet tantes coproduccions com a Espanya. Vaig començar a produir fa vint-i-cinc anys *La letra escarlata* i al mateix temps *Habla mudita*, i fins ara.

—*És vostè un fan d'aquest cinema?*

—No veig gaire pel·lícules perquè malauradament no arriben als Estats Units, i amb tot he vist dos cops *Carne trémula*, de Pedro Almodóvar, que em

va agradar força. Però tot i no veure molts films tinc un somni des de fa vint anys: rodar a Bilbao. He escrit una història molt bonica dedicada a aquesta ciutat, que em va deixar bocabadat quan la vaig visitar.

—*A Go for Gold, un cop més fa de productor per un director que debuta a la pantalla gran. Li va donar a en Lucien molta llibertat per fer el que volgués?*

—Lucien Segura va tenir tota la llibertat del món, encara que li vaig donar alguns consells respecte al guió i l'edició. Uns els va prendre i uns altres no, però la veritat és que el resultat ha estat increïble. *Go for Gold* és únic, especial, divertit, entranyable..., a la gent li ha agradat força. Quan vaig llegir el guió vaig pensar que era incapaç de dirigir un film com aquest, per això vaig demanar en Lucien perquè el fes.

—*Però tenint en compte que a la seva filmografia el viatge sempre és un element important, no entenc per què no va voler fer-se càrrec d'aquesta road-movie que es desenvolupa a Espanya?*

—Bé, ja li ho he dit. No pensava que aquesta pel·lícula estigués adreçada a mi. Però li diré que el que més em va atreure va ser el comportament quixotesc d'uns personatges interpretats magistralment per l'Antonio Carmona —debutant—, María de Medeiros,

Lars Rudolph i Saïd Tagmaui. Em va semblar molt interessant aquesta idea de la pèrdua de memòria relacionada amb el turisme.

—*Senyor Wenders, està satisfet de la versió que han fet els nord-americans del seu film Wings of desire (Cielo sobre Berlín)?*

—*[Medita abans de contestar].* Vaig vendre els drets del remake fa deu anys a la Disney, que els va vendre a la Warner Brothers, després aquests els

"Tinc un somni des de fa vint anys: rodar a Bilbao. He escrit una història molt bonica dedicada a aquesta ciutat, que em va deixar bocabadat quan la vaig visitar."

van vendre a la Turner Pictures, i així successivament. Els vaig vendre perquè de totes maneres els americans haguessin fet aquesta versió, així que vaig agafar els diners. Res va passar durant els primers vuit anys, gairebé m'havia oblidat de tot això. Però la primavera passada va aparèixer un nou guió que va estar interpretat per Nicholas Cage i la Meg Ryan.

—*Després d'haver rodat als Estats Units Relámpago sobre el agua, El hombre de Chinatown o París, Texas..., li ha agradat treballar a la Meca del Cinema?*

—Sí, sí, però ho faig amb una mentalitat europea, perquè el nostre cinema és especial, és molt diferent del que es fa a Hollywood. L'artesania del cinema s'ha perdut un cop una pel·lícula ha esdevingut únicament un producte a vendre, i d'això en saben molt els nord-americans. I és una llàstima perquè fa vint anys hi havia molt talent a Europa, amb mestres tan importants com Fassbinder. Malgrat tot, sóc optimista i tot i que el cinema europeu està ferit de mort perquè les indústries nacionals estan sent destruïdes, encara és possible recuperar el temps perdut.

—*Quina és la seva opinió sobre els avanços tecnològics, ara que tot el cinema es fa a través d'un ordinador? Li ho pregunto perquè dos dels directors més importats d'Europa, i amb qui ha treballat, Michelangelo Antonioni a Más allá de las nubes i Manoel de Oliveira a Lisboa Story, no estan gai-*

re impressionats amb la tecnologia. I bé, per mi doncs... no li negaré que els ordinadors ajuden molt en la nostra feina.

—Aquesta sí que és bona. Ha, ha, Manoel no està entusiasmat, però Antonioni, sí. Michelangelo sempre ha estat impressionat per tot allò que ha revolucionat el cinema, de fet, va ser el primer director que va rodar una pel·lícula en vídeo quan ningú havia gosat fer-ho. És una persona molt aventurera. Però Manoel és tot el contrari.

—*Quina mena de futur li augura a l'Alemanya de Schröder? Quina influència tindrà el nou canceller sobre la cultura i el cinema del país?*

—No sé quines seran les intencions de Schroder, però del que no hi ha cap dubte és que Kohl mai va tenir cap interès per la cultura. Aquest àmbit ha estat durant els setze anys que ha estat al govern el seu punt feble. Hi ha hagut una manca d'idees i d'esperit considerable. De fet, la reunificació alemanya va ser més un objectiu tecnocràtic, i no va servir per omplir aquest buit d'idees sobre la identitat del nostre país. Aquest procés es va fer sense esperit i molt tècnicament. Kohl va ajudar moltíssim a la reunificació, però solament des del punt de vista econòmic, no va recolzar la seva redefinició. Crec que aquest canvi de govern era molt més que necessari.

Luis Fernando Romo

"Tot i que el cinema europeu està ferit de mort perquè les indústries nacionals estan sent destruïdes, encara és possible recuperar el temps perdut."